

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) K. D., b) A. M.**, zastoupených JUDr. Jaroslavem Nejtkem, advokátem se sídlem Praha 4, Jeremenkova 88, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Az 302/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2003 č. j. OAM-4789/VL-19-VL02-2002 a ze dne 8. 8. 2003 č. j. OAM-4788/VL19-VL02-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 9. 2004 č. j. 30 Az 302/2003–31,

t a k t o :

- I.** Řízení o kasační stížnosti žalobkyně: K. D. **se zastavuje.**
- II.** Kasační stížnost žalobce: A. M. **se zamítá.**
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 8. 2003 č. j. OAM-4789/VL-19-VL02-2002 nebyl žalobkyni a) (dále i „stěžovatelka“) udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na ni nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem odchodu z vlasti a žádosti o udělení azylu žalobkyně byly ekonomické problémy související s nemožností najít zaměstnání a s tím spojená nemožnost zařídit si na Ukrajině společné bydlení s partnerem. Žalobkyně se vstupem do azylového řízení také snaží vyhnout důsledkům správního

vyhoštění a legalizovat si tak své další setrvání na území České republiky. Žádost žalobkyně posuzoval žalovaný na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Po zhodnocení informací a výpovědí žalobkyně dospěl žalovaný k závěru, že její ekonomická situace neměla souvislost s důvody pro azylové řízení významnými, ale byla důsledkem celkového nepříznivého stavu ukrajinské ekonomiky. Žalovaný podrobně rozebral, proč nebyl žalobkyni udělen azyl dle příslušných ustanovení zákona o azylu a proč na ni nelze vztáhnout překážku vycestování.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2003 č. j. OAM-4788/VL19-VL02-2002 nebyl udělen azyl žalobci b) (dále i „stěžovatel“) dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Žalovaný zejména uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem odchodu z vlasti a žádosti o udělení azylu žalobce jsou ekonomické potíže a nemožnost najít stálou práci kvůli svému předcházejícímu zaměstnání a obavy z výhrůžek soukromých osob a nepřátelské jednání osob z jeho okolí. Sám žalobce také zmínil skutečnost, že vstupem do azylového řízení se snaží vyhnout důsledkům správního vyhoštění a legalizovat si tak své další setrvání na území České republiky. Žádost žalobce posuzoval žalovaný na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jako bezprostřední důvod svého odchodu z vlasti uvedl žalobce obavy o svůj život, když byl v roce 2001 napaden neznámými muži, kteří za své jednání byli odsouzeni k trestu odnětí svobody. Tito neznámí muži při projednávání věci soudem i později vyhrožovali žalobci zabitím, žalobce se však již na policii či jiné státní orgány neobrátil, situaci řešil odchodem z vlasti. Ohledně potíží žalobce při hledání zaměstnání, žalovaný uvedl, že je nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, tudíž i ekonomická situace žalobce neměla souvislost s důvody pro azylové řízení relevantními, byla spíše důsledkem celkového nepříznivého stavu ukrajinské ekonomiky, jehož důsledky ve větší či menší míře postihují také ostatní obyvatele této země. Žalovaný podrobně zdůvodnil, proč nebyl žalobci udělen azyl dle příslušných ustanovení zákona o azylu a proč se na něj nelze vztáhnout překážka vycestování.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 14. 9. 2004 č. j. 30 Az 302/2003-31 zamítl žalobu podanou stěžovatelkou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2003 č. j. OAM-4789/VL-19-VL02-2002 a rovněž žalobu podanou stěžovatelem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2003 č. j. OAM-4788/VL19-VL02-2002, když věc stěžovatelky a věc stěžovatele, které byly projednávány v samostatných správních řízeních o udělení azylu, při jednání soudu dne 7. 9. 2004 spojil ke společnému projednání. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že žalovaný postupoval správně, když azyl stěžovatelům neudělil, neboť důvody, které uvedli, nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Dle krajského soudu je v souladu se zákonem i rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle ustanovení § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu, žalovaný měl také dostatek podkladů pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu dle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav pro posouzení udělení azylu stěžovatelům, napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, krajský soud neshledal ani vady správního řízení. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné, a proto je podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen “s. ř. s.”) zamítl.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Hradce Králové podali stěžovatelé včas kasační stížnost (osobně u krajského soudu dne 9. 11. 2004). Stěžovatelé namítají, že při projednávání jejich žádostí o azyl došlo k pochybení žalovaného správního orgánu. Žalovaný dle stěžovatelů nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“), a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl. Důkazy, které si žalovaný opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné (žalovaný se opět dopustil porušení ustanovení § 32 odst. 1 a také ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu), nemohl tedy správně usuzovat skutkové a právní otázky ve věci, a rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů. Na závěr kasační stížnosti se stěžovatelé odvolávají na články 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1922 v Ženevě. Stěžovatelé navrhují zrušit rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu projednání, zároveň navrhují přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje žalovaný na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelé učinili během správního řízení, a na vydaná rozhodnutí. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Dne 2. 5. 2006 se ke Krajskému soudu v Hradci Králové osobně dostavila stěžovatelka, která ústně do protokolu uvedla, že bere zpět podanou kasační stížnost a žádá, aby řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno. Uvedené podání stěžovatelky bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 9. 5. 2006. Podle ustanovení § 37 odst. 4 s. ř. s., může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka vzala svoji kasační stížnost zpět do doby, než o ní Nejvyšší správní soud rozhodl, soud řízení v její věci zastavil podle citovaného ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti stěžovatele napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil důvod jejího podání, avšak z obsahu kasační stížnosti lze usuzovat, že byla podána dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro tvrzenou vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel v kasační stížnosti obecně namítá porušení několika ustanovení správního řádu žalovaným ve správním řízení o udělení azylu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že z předloženého správního spisu ve věci stěžovatele vyplývá, že v rámci daného řízení o udělení azylu provedl žalovaný řádné

dokazování (dle ustanovení § 34 správního řádu), když si opatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu ze dne 19. 10. 2002, v pohovoru k této žádosti ze dne 4. 11. 2002 a z informací o Ukrajině, které měl v rámci řízení k dispozici. Uvedené informace jsou přehledně vyjmenovány na straně čtvrté protokolu o pohovoru ze dne 4. 11. 2002, stěžovatel o nich byl informován a zároveň mu byla dána možnost seznámit se s jejich obsahem, vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, popřípadě navrhnout jejich doplnění (stěžovatel této možnosti nevyužil). Na základě opatřených podkladů zjistil žalovaný v souladu s ustanoveními § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (ustanovení § 46 správního řádu) a odůvodnění rozhodnutí obsahuje uvedení skutečností, které byly podkladem rozhodnutí, úvahy, kterými byl žalovaný veden při hodnocení jednotlivých důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, žalovaný podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, a konečná stanoviska. Nejvyšší správní soud neshledal ve správním řízení o udělení azylu stěžovateli vady řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Navíc a nově se stěžovatel v kasační stížnosti dovolával čl. 43 a čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1922 v Ženevě. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k výše uvedeným skutečnostem, o nichž se stěžovatel nezmínil ve správním řízení o udělení azylu u žalovaného ani v řízení o žalobě u Krajského soudu v Hradci Králové, a které uplatnil teprve po vydání napadeného rozsudku v kasační stížnosti, nelze přihlížet.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní kasační stížnost podanou stěžovatelem zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka, v jejíž věci bylo řízení zastaveno, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti dle ustanovení § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, rovněž proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Hradci Králové stěžovatelům k jejich žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, v tomto případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený advokát JUDr. Jaroslav Nejtek však neprokázal, že v daném případě proběhla první porada se stěžovateli včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, proto o jeho odměně za zastupování v řízení o kasační stížnosti nebylo rozhodováno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu